

Pappan, Mumintrollet och Snorkfröken gav sig iväg för att leta efter en gran. Pappan ville inte ta nån av sina egna granar, som han tyckte så mycket om. I stället klev de över Gafsans staket och valde ut en stor gran på hennes gård.

– Tror du det är meningen att vi ska gömma oss i den? frågade Mumintrollet.

– Det vet jag inte, sa pappan och högg vidare. Jag förstår ingenting alls av allt det här.

De gick hemåt med granen när Gafsan kom störtande emot dem. Hon hade famnen full av påsar och paket och var röd i ansiktet.

– Bråk och trängsel! skrek Gafsan upprört. Uppfostrade igelkottar borde inte tillåtas att ...

– Granen, avbröt Mumintrollets pappa. Vad gör man med sin gran?

– Granen, upprepade Gafsan förvirrat. Granen? Å så förskräckligt! Nej, så hemskt ... den måste ju kläs ... hur ska jag hinna ...

Och så tappade Gafsan sina paket i snön, mössan for över hennes nos och hon började nästan gråta av nervositet. Muminpappan skakade på huvudet och lyfte upp granen igen. De gick vidare.

Där hemma hade mamman skottat fram verandan och tagit fram flytvästar, aspirin och pappans bössa. För man kunde ju aldrig veta.

Ett litet knytt satt på soffkanten och drack te. Knyttet hade suttit i snön under verandan och sett så ynklig ut att mamman bett in honom.

– Jaha, här är granen, sa Muminpappan. Bara vi nu visste vad den ska användas till. Gafsan påstod att man måste klä den.

– Så stora kläder har vi inte, sa mamman bekymrat. Vad kan hon ha menat?

– Vad den är vacker, utbrast det lilla knyttet, men satte sedan teet i halsen av blyghet.

– Vet du hur man klär på en gran? frågade Snorkfröken.

Knyttet rodnade våldsamt och viskade: – Med vackra saker. Så vackert man kan. Det har jag hört. Sen blev knyttet så skrämmd över sin egen röst att han stjälpde tekoppen och försvann ut genom verandadörren.

– Nu ska ni vara tysta, för nu tänker jag, sa Muminpappan. Om granen ska göras så vacker kan det inte vara meningen att gömma sig i den. Nu börjar jag förstå vad det rör sig om. Det vackra ska hålla det farliga borta.

De bar genast ut granen på gården och satte i gång med att pryda den med allt vackert de kunde tänka sig.

Familjen dekorerade granen med snäckor från blomrabatten, Snorkfrökens pärlhalsband och kristallerna ur salongslampan. I toppen satte de en röd ros av siden som Muminmamman fått av Muminpappan.

När granen var färdig kom hemulens moster förbi igen. Nu åkte hon på sin sparkstötting åt andra hållet och hon hade om möjligt ännu mera bråttom.

– Titta på vår gran, ropade Mumintrollet.

– Bevare mig, sa hemulens moster. Men ni har ju alltid varit underliga. Nu ska jag iväg. Måste laga mat till julen.

– Mat till julen? Äter den också? sa Mumintrollet förundrat.

Hela eftermiddagen höll mamman på. Strax före skymningen var julens mat färdig och stod ordnad i små koppar runt granen. Där fanns saft, fil, blåbärspaj, äggtoddy och allt möjligt annat som muminfamiljen tyckte om.

– Men tror ni julen är mycket hungrig? undrade mamman oroligt.

– Knappast mer än jag, sa pappan längtansfullt.

I dalen därnere började ljusen tändas i alla fönster. Det lyste inne under träden och ur vartenda bo. Mumintrollet tittade på sin pappa.

– Jo, sa pappan och nickade. För säkerhets skull.

Då gick Mumintrollet in i huset och samlade ihop alla ljus han kunde hitta. Han stack ner dem i snön kring granen och tände dem försiktigt, ett efter ett.

Småningom blev det alldeles stilla i dalen. Alla hade väl gått hem till sig och satt och väntade på det farliga som skulle komma. Bara en enda ensam skugga irrade omkring mellan träden. Det var hemulen.

– Hej, ropade Mumintrollet sakta. Kommer det snart?

– Stör mig inte, sa hemulen argt. Han hade nosen i en lång lista. Nästan allt var överstruket. Han satte sig vid ett av ljusen och började räkna.

– Mamma, pappa, Gafsan, mumlade han. Alla kusinerna ... äldsta igelkotten ... de små behöver ingenting. Och jag fick ingenting av Sniff förra året. Misan och homsan, moster Jag blir tokig.

– Vad är det? frågade Snorkfröken ängsligt. Har det hänt dem nånting?

– Presenter, utbrast hemulen. Mer och mer presenter för varje jul som går!

Hemulen gjorde ett darrigt kryss i sin lista och irrade vidare.

– Vänta! ropade Mumintrollet. Förklara för oss! Och dina vantar ...

Men hemulen försvann i mörkret. Som alla andra hade han bråttom och var utom sig för att julen kom.

Då gick muminfamiljen stillsamt in i huset för att leta fram presenter. Pappan valde ut sitt bästa fiskedrag som hade en mycket vacker ask. På asken skrev han "Till Julen" och så lade han den i snön.

Snorkfröken drog av sig sin fotring. Hon suckade lite när hon vecklade in den i silkespapper. Mamman öppnade sin hemligaste låda och tog fram en vacker bok i färg.